

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วของสังคมไทยในปัจจุบัน ทั้งในด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรมเทคโนโลยี รวมทั้งสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อวิถีการดำรงชีวิตของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย การปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่น นับว่าเป็นรากฐานที่สำคัญอย่างยิ่ง ประชาชนจะได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารมากขึ้น มีความสนใจต่อสภาพแวดล้อมของสังคมรอบด้าน มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ และดำเนินการพัฒนาภายในท้องถิ่นของตนเองให้เข้มแข็ง อย่างไรก็ตาม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรประชาธิปไตยที่สำคัญมากที่สุดในระดับรากหญ้าที่มีภูมิลำเนาทั่วประเทศ นับว่ามีบทบาทที่สำคัญต่อการปกครองในระบบประชาธิปไตย ขั้นพื้นฐาน เป็นองค์กรที่ใกล้ชิดกับประชาชนรู้ปัญหาและความต้องการของประชาชนในชุมชนอย่างแท้จริง สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงประเด็น รวดเร็ว อย่างมีประสิทธิภาพ การกระจายอำนาจการปกครองไปยังส่วนท้องถิ่น จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในสถานการณ์ปัจจุบัน

การปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่นในปัจจุบัน จึงมีความสำคัญอย่างมาก โดยเห็นได้จากการที่รัฐกระจายอำนาจปกครองให้ท้องถิ่นดังกล่าว เพื่อต้องการที่จะให้ท้องถิ่นมีความเข้มแข็งสามารถปกครองตนเองได้ นับว่าเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่ง ซึ่งสอดคล้องตามที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ ได้ทรงมีประกาศตั้งสุขาภิบาล อำเภอท่าฉลอม จังหวัดสมุทรสงคราม เป็นแห่งแรกกระจายอำนาจการบริหารราชการแผ่นดินในการปกครองตนเองไปให้อำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นเพื่อให้ท้องถิ่นได้มีโอกาสดำเนินการปกครองทำนุบำรุงภายในท้องถิ่นนั้น ๆ^๑

วิวัฒนาการการปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัด จุดกำเนิดเริ่มต้นจากส่วนที่เรียกว่า สภาจังหวัด ซึ่งได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ ประกอบด้วยสมาชิกสภาจังหวัดซึ่งมาจากการเลือกตั้งของราษฎรในเขต จังหวัดมีอำนาจในการทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลแบ่งสรรเงินอุดหนุนให้แก่เทศบาลในเขตจังหวัด รวมถึง

^๑ พิเชษฐ วงศ์เกียรติขจร, แนวคิด ยุทธศาสตร์ การบริหารการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ในยุคโลกาภิวัตน์, พิมพ์ครั้งที่ ๑, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ปัญญาชน, ๒๕๕๒), หน้า ๓-๔.

ตรวจสอบการทำงานของเทศบาลในเขตจังหวัดตลอดจนเป็นที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัดในกิจการเกี่ยวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่ไม่ได้มีฐานะเป็นองค์การบริหารหรือนิติบุคคลแต่อย่างใด ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๘1 ได้มีการตราพระราชบัญญัติสภาจังหวัด พ.ศ. ๒๔๘1 ขึ้นเพื่อแยกสภาจังหวัดออกจาก เทศบาลสมาชิกสภาจังหวัดมาจากการเลือกตั้งของประชาชนในเขตจังหวัดทำหน้าที่เป็นสภาที่ปรึกษา

คณะกรรมการจังหวัด ซึ่งต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้โอนอำนาจของคณะกรรมการจังหวัดเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด สภาจังหวัดจึงทำหน้าที่เป็นสภาที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัดแต่ก็ไม่ได้มีฐานะเป็นนิติบุคคล

ใน พ.ศ. ๒๔๙๘ เมื่อจอมพล ป.พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นได้เดินทางกลับจากการเยือนต่างประเทศในยุโรปและสหรัฐอเมริกา มีความเห็นว่าการปกครองท้องถิ่นใน ต่างประเทศ ดำเนินการได้ดี และควรต้องมีการขยายขอบเขตของการปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยออกไปให้กว้างขวางมากขึ้นเนื่องจากในเวลาดังกล่าว การปกครองท้องถิ่นจำกัดอยู่เฉพาะเขตในเมืองและท้องถิ่นที่มีความเจริญเท่านั้น ควรขยายขอบเขตของการปกครองท้องถิ่นออกไปให้กว้างขวาง ดังนั้น จึงได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งมีสาระสำคัญคือได้มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีงบประมาณ บุคลากร และสามารถตรากฎหมายของท้องถิ่นขึ้นบังคับใช้ภายในท้องถิ่นของตนตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ ตลอดจนรับผิดชอบดูแลพื้นที่นอกเขตเทศบาล และสุขาภิบาลภายในจังหวัดหนึ่ง ๆ โดยมีโครงสร้าง ประกอบด้วย ๒ ส่วน คือ สภาจังหวัด และฝ่ายบริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัด^๒

เทศบาลถือได้ว่าเป็นหน่วยงานการปกครองในระดับท้องถิ่นที่เก่าแก่คู่กันเคยและเป็นรากฐานสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อีกทั้งยังเป็นรูปแบบหนึ่งของการปกครองท้องถิ่นที่กระจายอำนาจเห็นได้จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหลายฉบับ เช่น ฉบับปี ๒๔๔๐ และฉบับปี ๒๔๕๐ ได้บัญญัติให้รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นโดยเปิดโอกาสให้ราษฎรเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานท้องถิ่นของตนเอง อันเป็นการพัฒนาพื้นฐานของการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย เทศบาลยังแบ่งเป็นเทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล โดยในพื้นที่นี้

^๒ โกวิทย์ พวงงาม, การปกครองท้องถิ่นไทย, พิมพ์ครั้งที่ ๗, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ปัญญาชน, ๒๕๕๒), หน้า ๙๐.

เทศบาลตำบล ๒ แห่ง มาศึกษาเปรียบเทียบ เทศบาลมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๕๐ เช่น รักษาความเรียบร้อยของประชาชน บำรุงศิลปจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น รวมทั้งมีอำนาจในการบริหารจัดการหรือปฏิบัติงานให้บริการพัฒนาเทศบาลทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคมเพื่อแก้ไขปัญหาความเดือดร้อน และตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง”

เทศบาลตำบล เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับเมืองขนาดเล็ก โดยทั่วไปเทศบาลตำบลมีฐานะเดิมเป็นสุขาภิบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) การจัดตั้งเทศบาลตำบลกระทำโดยประกาศกระทรวงมหาดไทยยกฐานะท้องถิ่นขึ้นเป็นเทศบาลตำบลตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ เทศบาลตำบลมีนายกเทศมนตรีคนหนึ่งทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายบริหารและสภาเทศบาลซึ่งประกอบด้วยสมาชิกจำนวน ๑๒ คนที่ราษฎรในเขตเทศบาลเลือกตั้งมาทำหน้าที่ฝ่ายนิติบัญญัติ นายกเทศมนตรีมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของราษฎรเขตเทศบาล ซึ่งเทศบาลตำบลมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยและความสะอาด สร้างและบำรุงถนนและท่าเรือ ดับเพลิงและกู้ภัย จัดการศึกษา ให้บริการสาธารณสุข สังคมสงเคราะห์ และรักษาวัฒนธรรมอันดีในท้องถิ่น นอกจากนี้ ยังอาจจัดให้มีสาธารณูปโภคและสาธารณูปการอื่น ๆ ได้ตามสมควร

เทศบาลตำบลโดยทั่วไปมีชื่อตามตำบลที่เทศบาลตั้งอยู่ แต่ก็มีหลายแห่ง (ส่วนใหญ่จะเป็นเทศบาลตำบลที่ได้รับการยกฐานะขึ้นมาจากสุขาภิบาล) ที่ไม่ได้ใช้ชื่อของตำบลหรืออำเภอที่ตั้งเทศบาลเป็นชื่อ เช่น เทศบาลตำบล กม.๕ ที่ตั้งอยู่ในตำบลอ่าวน้อย อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ นอกจากนี้ เทศบาลตำบลแห่งหนึ่ง ๆ อาจมีเขตครอบคลุมพื้นที่ตำบลอื่นเป็นที่ตั้งเทศบาลแห่งนั้นทั้งตำบล หรือครอบคลุมพื้นที่เพียงบางส่วนของตำบล ส่วนพื้นที่ตำบลเดียวกันซึ่งอยู่นอกเขตเทศบาลนั้นจะอยู่ในความดูแลขององค์การบริหารส่วนตำบล (องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดับล่างสำหรับพื้นที่ชนบท) หรือบางครั้งเขตเทศบาลยังอาจครอบคลุมไปถึงพื้นที่บางส่วนหรือทั้งหมดของตำบลอื่นที่อยู่ข้างเคียงก็ได้^๓ หลังจากที่ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ทำให้ตำบลหนองผึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ตั้งแต่วันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ

^๓ สุนันทา กาหยี, “การเปรียบเทียบความพร้อมในการบริหารจัดการระหว่างเทศบาลตำบลห้วยยอดกับเทศบาลตำบลนาหวง ในอำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง”, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช), ๒๕๕๓.

^๔ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. กระทรวงมหาดไทย. "สรุปข้อมูล อบท ทั่วประเทศ." [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.dla.go.th/work/abt/index.jsp> 2557. สืบค้น 28 สิงหาคม 2559.

เทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นเทศบาลตำบล ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นต้นไป

ตามหลักการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบของเทศบาลตำบล มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตลอดมา เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของแต่ละช่วงเวลา ซึ่งปัญหาและอุปสรรคหลายประการที่ทำให้การปกครองท้องถิ่นไม่สามารถอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนได้อย่างเต็มที่ตามวัตถุประสงค์ในการปกครองประเทศ โดยเฉพาะวัตถุประสงค์หลักในการปกครองท้องถิ่น คือการให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเมืองการปกครอง โดยมีตัวแทนของประชาชนในรูปของกรรมการที่ทำหน้าที่แทนประชาชนในการบริหารองค์การส่วนตำบลหรือเทศบาลตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลที่จะประสบความสำเร็จในการทำงานได้นั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่งก็คือสมาชิกในองค์กรทุกคนต้องทำงานร่วมกัน คือต้องหมั่นมีการพูดคุย แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน มีสามัญสำนึกของความเป็นเอกภาพในองค์กร มีใจเป็นหนึ่งเดียวกัน มีความสามัคคีปรองดองประสานใจกันให้เป็นหนึ่งเดียว การอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและการทำงานกันเป็นทีมเพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับองค์กร เพื่อการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการบริหารงาน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ เรื่องการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภ จังหวัดเชียงใหม่ โดยประยุกต์ใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา คือหลักอปริหานิยธรรม ๗ ประการ ได้แก่ ๑. หมั่นประชุมกันเนืองนิตย์ ๒. พร้อมเพรียงกันประชุม พร้อมเพรียงกันเลิกประชุม พร้อมเพรียงกันทำกิจที่พึงทำ ๓. ไม่บัญญัติสิ่งที่มีได้บัญญัติไว้ ไม่ลบล้างสิ่งที่บัญญัติไว้ ๔. เคารพนับถือผู้ใหญ่ ๕. ไม่ข่มเหงล่วงเกินสตรี ๖. เคารพสักการบูชาเจดีย์ ๗. จัดให้ความอารักขาคุ่มครองป้องกันอันชอบธรรม ซึ่งหลักอปริหานิยธรรม ๗ ประการนี้^๕ พระพุทธเจ้าตรัสแสดงแก่เจ้าวัชชีทั้งหลายผู้ปกครองรัฐโดยระบอบสามัคคีธรรม ทั้งนี้ที่ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษาการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเพราะเทศบาลตำบลหนองผึ้งนั้น มีนโยบายในการพัฒนาบริหารงานตามแนวทางยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น แนวทางการพัฒนาของผู้บริหารเป็นไปตามยุทธศาสตร์อย่างชัดเจน ดังปรากฏในโครงการแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภ จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีการบริหารงานที่ดีในระดับหนึ่ง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาโดยการนำหลักธรรมประยุกต์ใช้ เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ ในการบริหารจัดการองค์กร

^๕ พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต), พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม, พิมพ์ครั้งที่ ๒, (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๖), หน้า ๒๘๙.

และผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ ไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อการบริหารงานตามหลักอภีรหณัยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๒.๒ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารงานตามหลักอภีรหณัยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารงานตามหลักอภีรหณัยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ ความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อการบริหารงานตามหลักอภีรหณัยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ในระดับใด

๑.๓.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารงานตามหลักอภีรหณัยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอย่างไร

๑.๓.๓ แนวทางการพัฒนาการบริหารงานตามหลักอภีรหณัยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอย่างไร

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาการบริหารงานตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา โดยใช้หลักอภีรหณัยธรรม ๗ ประการ ได้แก่ ๑. การประชุมเป็นนัตยั ๒. การพร้อมเพียงกันประชุม ๓. การไม่บัญญัติ หรือไม่ลั้มเลิกข้อบัญญัติตามอำเภอใจ ๔. การเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา ๕. การให้เกียรติ และคุ้มครองสิทธิสตรี ๖. การส่งเสริม และรักษาวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม ๗. การอารักขา คุ้มครอง ปกป้องอันชอบธรรม และแนวทางในการพัฒนาการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านประชากร

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มประชากร ได้แก่ พนักงานของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กลุ่มประชากรทั้งหมดในเทศบาลตำบลหนองผึ้ง

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ส่วนราชการ ตำแหน่งงาน ของพนักงานเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของพนักงานของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีการบริหารงานตามหลักการบริหารนิยธรรม ๗ ประการ คือ ๑. การประชุมเป็นนิตย ๒. การพร้อมเพรียงกันประชุม ๓. การไม่บัญญัติหรือไม่ล้มเลิกข้อบัญญัติตามอำเภอใจ ๔. การ เชื้อฟังผู้บังคับบัญชา ๕. การให้เกียรติและคุ้มครองสิทธิสตรี ๖. การส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรม ประเพณีอันดีงาม ๗. การอารักขา คุ้มครอง ปกป้อง อันชอบธรรม

๑.๔.๔ ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ในการวิจัย ได้แก่ พื้นที่ในเขตเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๔.๕ ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยตั้งแต่เดือน กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๖๐ ถึง ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ รวมเป็นระยะเวลา ๖ เดือน

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

๑.๕.๑ พนักงานที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานตามหลักการบริหารนิยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

๑.๕.๒ พนักงานที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานตามหลักการบริหารนิยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

๑.๕.๓ พนักงานที่มีการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานตามหลักการบริหารนิยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

๑.๕.๔ พนักงานที่มีส่วนราชการต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานตามหลักการบริหารนิยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

๑.๕.๕ พนักงานที่มีตำแหน่งงานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานตามหลักการบริหารนิยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสาร์ภี จังหวัดเชียงใหม่ แตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์ที่ใช้เฉพาะในการวิจัย

ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของมนุษย์ที่มีต่อสภาพสิ่งใดสิ่งหนึ่ง คือการแสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึกที่มีอยู่ในตอนนั้น ด้วยการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยอารมณ์ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมในขณะนั้นเป็นพื้นฐานประกอบในการแสดงความคิดเห็นนั้น อาจมีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยก็ได้

การบริหารงาน หมายถึง การใช้ทักษะที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่จะต้องมีกระบวนการจัดการ เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ของแต่ละองค์กร

อธิปหานิยธรรม ๗ ประการ หมายถึง หลักธรรมเป็นที่ตั้งแห่งความไม่เสื่อม ๗ ประการ ผู้ปฏิบัติธรรมนี้จะนำไปเพื่อความเจริญ โดยนำมาประยุกต์ใช้กับการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่

เทศบาลตำบลหนองผึ้ง หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับเมืองขนาดเล็ก โดยทั่วไปเทศบาลตำบลมีฐานะเดิมเป็นสุขาภิบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ในที่นี้ หมายถึง เทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่

พนักงาน หมายถึง ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ พนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญ พนักงานจ้างตามภารกิจ พนักงานจ้างทั่วไป ของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการ

๑.๗.๑ ทำให้ทราบความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อการบริหารงานตามหลักอธิปหานิยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๒ ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารงานตามหลักอธิปหานิยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๓ ทำให้ทราบแนวทางการพัฒนาการบริหารงานตามหลักอธิปหานิยธรรมของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๔ สามารถนำผลที่ได้จากการวิจัยไปเป็นข้อมูลสำหรับนำไปพัฒนาการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองผึ้ง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง